

Pas a desnivell

El dit miraculós

Amb pressa editorial per a empaitar el llibre d'èxit fulgurant, apareixen obres que tracten d'explicar la història d'aquests darrers anys. És una història que més que no pas silenciada ha estat tergiversada, vestida amb gales de lluir i sota un maquillatge que no la coneixien ni els seus parents més pròxims.

Ara li comencen a rentar la cara, amb les precaucions degudes, perquè tothom té la sensació que hi pot prendre mal. I, de fet, dia sí, dia no, sempre hi ha algú que s'hi pica els dits. Però surten a la llum a poc a poc fets increïbles i cal esperar que el repàs de la totalitat de l'etapa ens deixarà atordits —si s'hi arriba— i amb un inevitable rubor.

Un dels aspectes que mereix estudi a part i reflexió és el dogma (seglar) de la infal·libilitat. La pràctica de procediments no democràtics per designar personatges amb destí a càrrecs importants vol una aparença de seguretat i de criteri encertadíssims, que no ha de deixar lloc ni a l'ombra del dubte. Com a principi, una fe basada en el culte a l'autoritat exigeix que el

capitost no s'equivoqui mai, i que si té la desgràcia, tan humana, d'una relliscada, la mantingui i no l'esmeni. Això ha produït situacions grotesques o francament irritants, de gent als quals el pedestal se'ls ha tornat una galleda amb els peus sòlidament encollats a dins.

És curiós que ara, que diu que ens trobem en època de canvi, de fer la muda, entre els béns (és una manera de dir) que figuren a l'inventari de l'herència, n'hi ha un que ha fet una il·lusió especial als marmessors: precisament el mite de la infal·libilitat. Li han tret la pols i, amb farciment nou i barnilles de trinca el tornen a agitar com un fantasma. A Barcelona en tenim algun exemplar molt notable i a la capital del Regne hi ha mostres dignes de meravellament universal. Ja que dimissions i destitucions per incapacitat manifesta són conceptes que escassegen en la pura ortodòxia de la democràcia espanyola (tan característica, tan "seva") els camins de la rectificació són insondables. Com que s'han de camuflar de preferència sota la capa d'un ascens o d'un altre càrrec que, sobretot, no representi una disminució d'ingressos, la cosa requereix temps i paciència. El temps l'hi posen ells, i la paciència —de moment— nosaltres. ● PERE CALDERS